

Оставимо на тренутак по страни сав бесмисао лажних дилема да ли је Охридски документ признање лажне државе Косово и коначно одрицање једног дела Србије, оставимо по страни ко је издајник, а ко се бори за Србију, јер онај ко поставља такве дилеме не носи одговорност само за поменути бесмисао, већ и за признање да протеклих 12 година сва та моћ није била у тим истим рукама, у рукама Александра Вучића.

Оставимо по страни и ресантиман обећања председника Вучића да воли и он нас и да ће нас увек волети, да нас брани и да ће нас бранити без предаје. Оставимо по страни обећања дела опозиције да нас ЕУ воли и да нам је пријатељ и да из Брисела бране Србију, да не бисмо пропустили тренутак у ком су мегафони режима и амортизери тог дела опозиције истовремено гласно и прећутно, коначно озваничили Брисел, за најбољег пријатеља Србије и то баш на годишњицу прихватања најштетнијег споразума, који Вучић није потписао, али је прихватио, у истом том Бриселу.



Шта ми кажемо на све то? Зашто нема реакција?

Заустављање историјског тока и стварање реалности у којој власник времена лепи етикете шта је добро, шта је лоше и ко је ко. Није чудно када Вучић даје обећања за будућност и говори нам о томе како ћемо живети. Чудно је што данас није чудно што он говори и како смо живели и како живимо сада

Када је колективна свест свакодневно изложена бројним аферама, све постају исте и ниједна значајна, а највећа пасивизација колективног духа долази управо од хипнотичког убеђивања да је све исто и да су сви исти. Данас на истој насловној страници видимо фотографије оптужених, па ослобођених, за организовани криминал уз наслове у којима се помиње “име народа” и “државни непријатељи” и мањим словима имена писаца, новинара, уредника. И ко су онда ту добри, а ко лоши момци? Све мора бити у истом кошу изједначено, да би се поверовало у то да смо “сви исти” и да “ништа није страшно”. А страшно је јер највећа опасност оваквих времена лежи у отупљивању реакције на шок, јер када више ништа не може изненадити, онда се ни на шта не може ни реаговати.



Година прође, издаја никад!

Пише: Милош Усковић
петак, 01 март 2024 15:25

Све мора бити у истом кошу изједначено, да би се поверовало у то да смо “сви исти” и да “ништа није страшно”

Заустављање историјског тока и стварање реалности у којој власник времена лепи етикете шта је добро, шта је лоше и ко је ко. Није чудно када Вучић даје обећања за будућност и говори нам о томе како ћемо живети. Чудно је што данас није чудно што он говори и како смо живели и како живимо сада. Време без прошлости и без садашњости не може имати будућност, може, али само ако се одрекнемо једног дела нас и допустимо да нас поправе мало у околини Јадра. Слажу се око тога власт и део опозиције, јер пријатељ из Брисела каже да је то добро и да имамо њихову подршку. Година прође, а ми и даље не знамо, ко има подршку, колико смо добили, када улазимо у ЕУ и да ли је заслужујемо...

Година прође, издаја никад!